

Adaletin Timsali

Hazreti

ÖMER

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-273-0

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 654
<i>Hayat Edebiyat</i>	: 87
<i>Kitabın Adı</i>	: Adaletin Timsali Hz. Ömer
<i>Yazarı</i>	: Mithat Bala
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak ve İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri ve Tarihi</i>	: Ankara, 2025
<i>Baskı ve Cilt</i>	: Ertem Basım
	Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

✕ /hayatyayinlari 📱 /hayatyayinlari

MİTHAT BALA

Adaletin Timsali

Hazreti

ÖMER

Hayat

Mithat Bala

1969 yılında Ordu ili, Ulubey ilçesi, Ohtamış köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, ortaokulu Ulubey İmam Hatip Lisesi'nde, liseyi ise Trabzon İmam Hatip Lisesi'nde okudu. 1993 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. 1994 yılından itibaren Milli Eğitim bünyesinde çeşitli il ve okullarda öğretmen- yönetici olarak çalıştı.

Hâlen Samsun'da Milli Eğitim bünyesinde bir okulda öğretmen olarak görev yapmaktadır.

İdealist ve Hakk'a hizmeti ilke edinmiştir. Hedefi "Asrı Saadet" neslini yetiştirmektir. Bunun için de insanın Resulullah (sav)'in ve O'nun dostlarının ahlakıyla ahlaklanması gerektiğini bilmekte, kalemıyla de Resulullah (sav)'in dostlarını tanıtmaya çalışmaktadır. İnsanın otuz kiloyu kaldırabilecekken yirmi beş kiloda bırakmasını, görevini eksik yapması olarak düşünür ve bundan da sorumlu olduğumuza inanır.

Yayınlanmış Eserleri:

Allah'ın Aslanı Hazreti Ali

İkinin İkincisi Sadık Dost Hazreti Ebu Bekir

Adaletin Timsali Hazreti Ömer

Hayâ ve Edep Abidesi Hazreti Osman

İthaf

Beni yetiřtiren sevgili anneme ve babama...

*Çalışmalarımda benden desteklerini esirgemeyen eşime
ve oğullarıma...*

*Hazreti Ömer'in adaletini yařatmaya çalıřan adil yöneti-
cilere ve hâkimlere...*

“Benden sonra bir peygamber gelseydi ki gelmeyecektir, bu Ömer olurdu.

Allah, hakkı Ömer’in lisanına ve kalbine koymuştur.”

Hazreti Muhammed (sav) / (Tirmizî, Menakıb)

“Ömer anılınca adalet anılmış olur, adalet anılınca Allah anılmış olur,

Allah anılınca da rahmet iner.”

Müminlerin Annesi Hazreti Aişe

“Allah’ım! Bu dini Amr bin Hişam (Ebu Cehil) veya Ömer bin Hattab’dan hangisi Sana daha sevimliyse, onunla aziz kıl.”

Âmin.

Hazreti Muhammed (sav)

Kâbe’de Yapılan Dua

Cebrail (as)’ın Hira Mağarası’nda görünmesinin üzerinden altı yıl geçmişti. Altı yüz on yılında gerçekleşen bu olay ilk gün gibi belleklerde tazeydi hâlâ.

Ramazan ayının sonlarıydı. Kutsal şehir Mekke tam anlamıyla şirkin koyu karanlığına gömülmüştü. Rabbin Beyti Kâbe’nin etrafında işlenirdi büyük günahlar. Putlar, Rabbin Beytini doldurmuşlardı. Mazlumlar, masumlar çaresizdi. Karanlığı aydınlatacak bir ışık için semadaydı eller. Yaralı gönüller duadaydı. Rahmet kapılarının açılmasını istiyorlar, son kurtarıcının gelmesini bekliyorlardı...

Mekke’nin soylu genci Hazreti Muhammed (sav) kırk yaşına gelmişti. Günahı kutsayan şirkin kudurganlığından sıkılırdı. Zaman zaman Mekke’den dışarı çıkardı. Yalnızlığı severdi. Mekkeliler daha o günden demişlerdi:

“Muhammed (sav), Rabbine âşık olmuş.”

O gün de azığına hazırlayıp çıkmış, Mekke’nin kuzeyindeki Hira Dağı’na yönelmişti.

Hira Dağı, Mekke’ye altı kilometre uzaklıktaydı. Tepesinde, bakıldığında Kâbe’yi gören küçücük bir mağara bulunurdu. Mekke’nin soylu genci Hazreti Muhammed

(sav), geceyi bakıldığında Kâbe'yi gören bu küçücük mağarada geçirecekti. Beytullah'a bakarak varlığı, var edeni, Rabbi tefekkür edecekti.

Vakit geceydi. Yıldızlar çıkmıştı gökyüzünde. Hazreti Muhammed (sav) mağarada yalnızdı. Rüzgârın sesinden başka ses yoktu. Birden gözleri kamaştıran bir ışık doldu mağaraya. O âna kadar ne görmüş ne de duymuştu. Nur, karşısında durmuştu. Nur, gönlüne dolmuştu.

“Oku!” dedi.

“Ben okuma bilmem.” dedi Hazreti Muhammed (sav). Korkmuştu.

Nurun kaynağı melek aynı sertlikte tekrarlamıştı emri:

“Oku!”

“Ben okuma bilmiyorum ki!” dedi Hazreti Muhammed (sav).

Melek üçüncü defa tekrarladı emri:

“Oku!”

“Ben okuma bilmiyorum ki! Ne okuyayım?”

“Benimle beraber oku, söylediklerimi tekrar et.”

Meleğin ardından tekrarlamıştı ilahi sözleri.

“Oku, yaratan Rabbinin adıyla. O, insanı alak'tan yarattı. Oku! Senin Rabbin sonsuz cömertlik sahibidir. Kalemle yazmasını öğretendir. İnsana bilmediğini öğretendir.” (Alak Suresi, 1–5. Ayetler)

Nakış nakış kalbine işlenmişti ilk ayetler. Ve melek demişti:

“Ey Muhammed! Sen Allah'ın Resulüsün. Ben de meleği Cebrail'im. Allah, seni kendine elçi seçti.”

Melek mağaradan ayrılır ayrılmaz kendisi de mağaradan çıkmıştı. Karanlıkta, taşlı dik yokuştan aşağı adeta uçmuş, durmaksızın koşmuştu. Koşarken sesler duymuştu kulakları.

“Ey Muhammed! Sana selam olsun. Ya Resulullah! Sana selam, sana salât! Sen Allah’ın elçisisin.”

Geri bakmış, ileri bakmış, sağa sola bakmış kimseyi görememişti. Ağaç, taş, gök dillenmişti sanki. Meleğin suretinden başkası yoktu gözlerinde. Melek, varlığıyla göğü kaplamıştı ve gökten seslenmekteydi.

“Ben Allah’ın meleği Cebrail’im. Sen ise Allah’ın elçisisin. Müjde sana, selam sana!”

Korkuyla evine gelmişti. Titriyordu. Hemen yatağına yatmış ve eşine, “Üstümü ört!” demişti.

“Üstümü ört!”

Uyanınca başından geçenleri, gördüklerini, duyduğu sesleri bir bir anlatmıştı sevgili eşi Hazreti Hatice’ye. “Başma kötü bir şey gelmesinden korkuyorum.” demişti. “Deliriyor muyum ben? Bana kötü varlıklar mı musallat oluyor?”

Hazreti Muhammed (sav)’in eşi akıllı kadındı. Ellerini Hazreti Muhammed (sav)’in ellerinin üzerine koydu, güven verdi.

“Ey Muhammed (sav)! Sen bulunduğun yerde sebat et. Endişe duyma. Allah sana hayırdan başka bir şey yapmaz. Allah, seni mutlaka koruyacaktır. Sana bir kötülük isabet ettirmeyecektir. Çünkü sen doğru konuşursun, el eminsin. Akrabalarını gözetirsin. Düşenin elinden tutar, ihtiyacı olana yedirirsin. Yetimleri korur, kollarsın. Sen her zaman hakkın peşindesin. Herkesin iyiliğini istersin. Ama ey Muhammed (sav)! Bilirsin. Benim akrabam Varaka vardır. Bilge bir kişidir. İstersen ona gidelim. Gördüklerini, duyduklarını bir de ona anlat.”

Varaka bin Nevfel, Hazreti İbrahim Peygamberin getirdiği şekliyle tevhit inancına sahip Hanif kimselerdendi. O sıralarda çok yaşlı ve hastaydı. Mekke'nin soylu genci Hazreti Muhammed (sav)'i ve eşini dinledi. Heyecanlandı. Yanındakilere kendisini yatağında doğrultmalarını söyledikten sonra şöyle dedi:

“Kuddüs! Kuddüs! Ya Muhammed (sav)! Allah’a yemin olsun ki müjdelere sana! Sen bu ümmetin peygamberisin. Sana gelen Allah’ın büyük meleği Cebrail’dir. Senden önce İsa’ya ve Musa’ya da gelmiştir. Muhakkak ki sen kavmin tarafından yalanlanacaksın. Sana işkence de yapılacaktır. Ah keşke ben genç olaydım, böyle yaşlı ve yatalak bir hasta olmayaydım da senin kavmin sana kötülük edip seni yalnladığında, yurdundan çıkarmak istediğinde sana yardım edeydim.”

Şaşırmişti Hazreti Muhammed (sav).

“Kavmim beni yurdundan mı çıkartacak?” demişti. “Bana; dürüstsün, içimizdeki en güvenilir kişi sensin diyen ve beni çok sevdiklerini söyleyen bu kavmim beni doğduğum, büyüdüğüm bu yurttan mı çıkartacaklar?”

“Evet!” demişti Varaka. “Senin kavmin seni bu yurttan çıkartacaktır. Ey Muhammed (sav)! Senin getirdiğin hakikatle gelen hiçbir nebi yoktur ki yurdundan çıkarılmamış olsun. Sen de çıkartılacaksın.”

Uzunca bir aradan sonra, haftalar hatta aylar geçmişken tekrar gelmişti Cebrail (as). Rabbin emrini getirmişti.

“Ey Örtüsüne bürünüp sarınan (Resulüm!) Kalk ve (yakınlarından başlamak üzere) insanları uyar. Sadece Rabbin büyük tanısı. Elbiseni temiz tut. Kötü şeyleri terk et.” (Müddesir Suresi, 1-5. Ayetler)

Artık kendisini hiç yalnız bırakmayacak ve Rabbin vahyini getirecek olan Cebrail yanından ayrılınca mahzun bakmıştı Hazreti Muhammed (sav).

Eşine, “Ben de herkes gibi bir insanım. Bana kim inanır ki?” dedi.

Eşi Hazreti Hatice, “Ben! Ben sana inanıyorum ya Muhammed (sav)!” diye cevap verdi.

Hazreti Muhammed (sav)’in resullük görevi başlamıştı. İnsanları bir olan Allah’a inanmaya ve kendisini resul olarak kabule çağırıyor, Allah’tan başkasına ibadet edilmemesini istiyordu. İnananların sayısı bir bir çoğaldı.

Hazreti Hatice’den sonra yanında yetişen, amcası Ebu Talib’in oğlu Hazreti Ali de “amentü” demişti. Beş yaşından beri yanındaydı.

Vahyin gelişinden hemen sonraydı. Bir akşam vakti yengesi Hazreti Hatice’yi ve amcası oğlu Hazreti Muhammed (sav)’i farklı bir şekilde ibadet ederken görmüş ve sormuştu:

“Siz ne yapıyorsunuz böyle?”

Hazreti Muhammed (sav), kâinatı ışıtan tatlı bir gülümsemenin ardından şöyle demişti:

“Ey Ali! Biz, yeri göğü yaratan ve bir olan Allah’a ibadet ediyoruz. Allah yeni bir din göndermiştir ve beni de kendisine elçi seçmiştir. Gel, sen de iman et.”

Hazreti Ali on yaşındaydı. Akıllıydı.

“Bu çok önemli bir karar, ya Muhammed (sav)! Babama danışmam gerek.” dedi.

Hazreti Muhammed (sav) boyun bükmüştü.

“Şimdilik babana söylemesen?”

Yatmışlardı. Gece sabaha kadar düşünen ve hidayete eren Hazreti Ali, sabahleyin erkenden kalktı. Hazreti Muhammed (sav)’in kapısında bekledi.

Kapı açılır açılmaz, “Şahitlik ederim ki Allah’tan başka ilah yoktur. Yine şahitlik ederim ki Hazreti Muhammed (sav) O’nun kulu ve elçisidir.” dedi.

Hazreti Muhammed (sav) sevindi. Sordu:

“Babana sordun mu?”

“Hayır!” dedi Hazreti Ali. “Allah beni yaratırken babama sormadı ki ben O’na inanacakken, O’na kul olacakken babama sorayım.”

Sonra yakın dostu Hazreti Ebu Bekir de katıldı bu iman halkasına. Hayırda acele eden ‘Atik’ti o. ‘Siddık’tı. Yolculuktan döndüğü gün yakın dostunun Nebilik iddiasında bulunduğunu öğrenmiş ve hemen koşmuştu.

“Duyduklarım doğru mu?”

“Evet.” demişti Hazreti Muhammed (sav). “Allah beni Kendisine Peygamber seçti ve sadece Kendisine kul olmamızı istedi.”

Hemen oracıkta “Amentü.” dedi Hazreti Ebu Bekir.

“Ente nebiyyün. Şahadet ederim ki sen, Allah’ın elçisisin.”

Ardından Hazreti Muhammed (sav) tarafından azat edilen, köle iken hür yapılan Hazreti Zeyd... Annesi ile akraba ziyaretine giderken baskına uğrayan ve köle pazarından Mekke’ye, Kutlu Nebinin evine gelen şanslı köle...

Yıllar önce babası izini bulup Mekke’ye geldiğinde, “Seçimini yap ey Zeyd! İster benimle kal ister babanla git. Kararında serbestsin.” denildiğinde, “Vallahi de seni, anam babam da olsa bir başkasına tercih etmem ey Muhammed

(sav)!” demişti. Vahyin çağrısını duyunca koşmuş ve iman etmişti.

Sonra Hazreti Osman, Hazreti Abdurrahman bin Avf, Hazreti Saad bin Ebu Vakkas, Hazreti Zübeyir bin Avvam ve Hazreti Talha...

Cebrail (as) vahyini getirmişti yine. Şuara Suresi 214. Ayetti.

“Sen önce yakın akrabanı uyar, ahiret azabıyla korkut.”

Hazreti Muhammed (sav), hemen Rabbin açık emrine uydu. Beş yaşından itibaren yanında büyüyen ve gölgesi gibi yanından hiç ayrılmayan iman yoldaşı Hazreti Ali’ye buyurdu.

“Bir sofraya hazırla ve bütün akrabalarımı çağır.”

Abdulmuttalib oğulları neredeyse eksiksiz gelmişti davete. Yemişler ve içmişlerdi. Yemeğin ardından Hazreti Muhammed (sav) konuştu:

“Ey Abdulmuttalib oğulları! Hamd Allah’adır. Ancak O’na inanır, O’na dayanırım. Yardımı da ancak O’ndan isterim. Şüphesiz ki Allah’tan başka ilah yoktur. O, bir ve tekdir. Eşi, benzeri ve ortağı yoktur. Vallahi hepiniz bir gün gelecek uyur gibi öleceksiniz. Ama zamanı gelince de uykudan uyanır gibi diriltilecek ve hesap vereceksiniz. İyiliklerinizin mükâfatını göreceksiniz, kötülüklerinizin de cezasını çekeceksiniz. Sonunda cennet veya cehennem ebedi yurdunuz olacaktır. Ben sizleri uyarıyorum. Sizleri Allah’tan başka ilah olmadığına ve benim de Allah’ın elçisi olduğuma imana çağırıyorum. İçinizden kim bana yardımcı ve kardeş olmayı kabul eder? Kim cenneti ister?”

Amca Ebu Leheb ileri atılmıştı hemen. Kalbi katıydı. Yerden aldığı toprağı savurmuştu Hazreti Muhammed (sav)’e.

“Ey Abdulmuttalib oğulları! Uzaklaşın hemen buradan. Bu, vallahi bir kötülüktür...” dedi ve uzaklaştırdı insanları.

O gün, o akraba topluluğundan sadece bir kişi, “Ey Muhammed (sav)! Ben sana yardımcı olmayı kabul ediyorum.” demişti.

Bu kişi, o vakit on yaşında olan Hazreti Ali’ydi.

Yıllara yayılan davet gizliydi. Bunca çabaya karşın yine de bir elin parmakları sayısı kadardı Müslümanlar. Gizliyorlardı kendilerini. Kimsesiz yerlerde, tenhalarda buluşuyor, Allah’a ibadet ediyorlardı. Geceler en güzel örtüydü, onları gizleyen. Çöl, en güzel sığınaktı gözlerden irak, Rabbe ibadet ettikleri.

Mekkeliler tespit ettikleri zayıf ve kimsesiz Müslümanlara akıl almaz eziyetler yapıyorlardı. Yeni dine tahammül-süzdüler. Acımasızdılar. Allah diyene düşmandılar. İnancı kalplerden işkenceyle sökebileceklerini düşünmekteydiler.

Hazreti Muhammed (sav) de amcası Ebu Talib’in korumasına rağmen sözlü ve fiziki bu eziyetlerden, hakaretlerden nasibini almaktaydı. Sövülmüş, hakaret edilmiş, başına toprak saçılmış, Kâbe’de secdeye vardığı bir an başına yeni kesilmiş bir devenin işkembesi konulmuştu.

Hazreti Muhammed (sav)’e ve Müslümanlara eziyet edenlerin başında “cehaletin babası” lakaplı Amr bin Hişam, Ümeyye bin Halef ve peygamberin öz amcalarından biri olan Ebu Leheb vardı. Özellikle Ebu Cehil ve Ebu Leheb adım adım takip ederlerdi Hazreti Muhammed (sav)’i.

“Sakın ona inanmayın. O sizi atalarınızın dininden saptırır.”

Müslümanlar ve peygamberimiz Kâbe’nin yakınında bulunan Erkam bin Ebu Erkam’ın evinde buluşurlardı.

İlk vahyin üzerinden altı yıla yakın bir zaman geçmesine rağmen davet gizliydi hâlâ. Rabbin de vahyi gelmişti. Hicr Suresi 94-95. Ayetlerdi.

“Sana emrolunanı açıkça söyle ve ortak koşanlardan yüz çevir. Seninle alay edenlere karşı biz sana yeteriz.”

Hazreti Muhammed (sav) Safa Tepesi'ne çıkmıştı. “Ey Kureyş topluluğu!” diye seslenmişti. Sesi duyan herkes merakla koştu.

“Ne oldu?”

Hazreti Muhammed (sav) meraklı kalabalığa konuştu:

“Ey Mekkeliler! Ben size desem ki şu dağın arkasında bir düşman ordusu var. Birazdan baskına uğrayacaksınız, bana inanır mısınız?”

Mekkeliler hep bir ağızdan, “Evet, inanırız. Çünkü sen bize hiç yalan konuşmadın.” dediler.

Hazreti Muhammed (sav) bunun üzerine şöyle buyurdu:

“Ey Mekkeliler! Ben sizi uyarmakla görevlendirildim. Vallahi o dağın ardında düşman ordusu olup olmadığını bilmiyorum. Ama size ondan daha yakın bir tehlikeyi haber veriyorum. Gelin, kendinizi cehennemden ateşinden koruyun. Gelin, Allah'ın bir ve tek olduğuna, benim de Allah'ın elçisi olduğuma iman edin. Gelin, o tek kelimeyi söyleyin ki Arap'ın da Acem'in de mülkü sizin olsun. Siz ‘La ilahe illallah’ demedikçe benim size ne dünyada ne de ahirette hiç faydam olmaz.”

Topluluk içerisinde bulunan Ebu Leheb yerden bulduğu bir taşı kapmıştı yine. Hazreti Muhammed (sav)'e fırlatırken bağırıyordu:

“Yüzü toprak olasıca! Yazıklar olsun sana! Bizi buraya bunun için mi topladın?”

Dağılmıştı Mekkeliler. İslam'ı da duymayan kalmamıştı. Mekke'nin önde gelenleri kızgındı. İnanmadığı halde kabilesiyle beraber Hazreti Muhammed (sav)'i koruyan amca Ebu Talib'e geldiler.

“Ey Ebu Talip!” dediler. “Kardeşinin oğlunun dediklerini, ettiklerini biliyorsun. Sen ona bir şey demedin. Bu âna kadar senin koruman nedeniyle biz de ona bir şey diyemedik. Şimdi biz, Kureyş'in uluları olarak toplandık ve sana geldik. Yeğenini engelle. Bu işten vazgeçsin. İsteği mal mülkse, bilirsin biz zengin insanlarız, istediği kadar veririz. Dilerse ona saray da yaptırırız. Yok, bütün bunların yanında hükümdar da olmak istiyorsa, toplarız Darün Nedve'yi, onu başımıza kral da seçeriz. Yeter ki bu davadan vazgeçsin. Yoksa, artık sabrımız kalmamıştır. Bunu bilesin.”

Amca Ebu Talip zorda kalmıştı. Mekkelilerin sözlerini Yeğeni Hazreti Muhammed (sav)'e aktardı. “Ne dersin?” dedi.

Hazreti Muhammed (sav) hüznlenmişti. Amcasının gözlerine bakmış ve “Ey Amca! Allah'a yemin olsun ki onlar sağ elime Güneş'i, sol elime de Ay'ı verseler ben bu davadan vazgeçemem. Allah ya dinini tamamlayacak ya da ben bu uğurda şehit olurum.” demişti.

Sonra da bu davadan vazgeçmesi için kendisine gelen şirkin elebaşlarına dönmüştü.

“Sizin söylediğiniz şeylerden hiçbiri bende yoktur. Ben, bunun için sizden bir şey istemiyorum. Ben, size mallarınızı istemek, içinizde şan ve şeref kazanmak, hükümdar olmak için gönderilmedim. Allah, beni sizlere peygamber olarak gönderdi. İyiliklerinizden dolayı cennetle müjdelememi, kötülüklerinizden dolayı da cehennemle korkutmamı buyurdu. Ben, Rabbimin bana vahyettiklerini size tebliğ ettim. Onu kabul ederseniz o, sizin dünyada ve ahrette